

הַלְבוֹת אִסּוּרֵי בִיאה פֶּרֶק יח

א. מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוּ שֶׁ"זֹנָה" (ויקרא כא, ז; ויקרא כא, יד) הָאִסּוּרָה בַּתּוֹרָה הִיא כָּל שְׂאִינָה בֵּת יִשְׂרָאֵל, אוּ בֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּבְעָלָה לְאָדָם שֶׁהִיא אִסּוּרָה לְהִנָּשֵׂא לוֹ אִסּוּר הַשּׁוּוֹה בְּכָל, אוּ שֶׁנִּבְעָלָה לְחַלֵּל אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא מִתֵּרֶת לְהִנָּשֵׂא לוֹ.

ב. לְפִיכֶן הִנֵּרְבַּעַת לְבַהֲמָה אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא בִּסְקָלָה לֹא נַעֲשֶׂת זֹנָה, וְלֹא נִפְסְלָה לְכַהֲנָה: שֶׁהָרִי לֹא נִבְעָלָה לְאָדָם. וְהָבֵא עַל הַנִּדָּה אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא בְּכֵרֶת לֹא נַעֲשֶׂת זֹנָה, וְלֹא נִפְסְלָה לְכַהֲנָה: שֶׁהָרִי אֵינָה אִסּוּרָה לְהִנָּשֵׂא לוֹ. וְכֵן הָבֵא עַל הַפְּנוּיָה אֶפְלוּ הִיתָה קִדְּשָׁה שֶׁהִפְקִירָה עֲצָמָה לְכָל אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא בְּמִלְקוֹת, לֹא נַעֲשֶׂת זֹנָה: שֶׁהָרִי אֵינָה אִסּוּרָה לְהִנָּשֵׂא לוֹ.

ג. אֲבָל הַנִּבְעָלָת לְאַחַד מֵאִסּוּרֵי לְאוּיֵן הַשּׁוּוִין בְּכָל, וְאֵינָן מִיַּחְדִּין בְּכוֹהֲנִים, אוּ מֵאִסּוּרֵי עֲשֵׂה, וְאֵין צָרִיךְ לִזְמַר לְמִי שֶׁהִיא אִסּוּרָה לוֹ מִשּׁוּם עֲרוּהָ, אוּ לְגוּי וְעֶבֶד הוּאִיל וְהִיא אִסּוּרָה לְהִנָּשֵׂא לוֹ הָרִי זֶה זֹנָה. וְכֵן הַגִּיּוֹרֶת וְהַמִּשְׁחָרְרֶת אֶפְלוּ נִתְּגִירָה וְנִשְׁתַּחֲרָרָה פְּחוּתָה מִבֵּת שְׁלוֹשׁ שָׁנִים הוּאִיל וְאֵינָה בֵּת יִשְׂרָאֵל, הָרִי זֶה זֹנָה וְאִסּוּרָה לְכוֹהֵן.

ד. מִכָּאֵן אִמְרוּ, גוֹי אוּ עֶבֶד אוּ נִתִּין אוּ מִמְזֵר אוּ גֵר עֲמוּנִי וּמוֹאָבִי, אוּ מִצְרִי וְאֲדוֹמִי רֹאשׁוֹן וְשֵׁנִי, אוּ פְּצוּעַ דָּכָא וְכֵרוֹת שְׁפִכָּה, אוּ חָלָל, שֶׁבָּאוּ עַל הַיְּהוּדִית עָשׂוּ אוֹתָהּ זֹנָה, וְנִפְסְלָה לְכַהֲנָה; וְאִם הִיתָה כּוֹהֲנֶת, נִפְסְלָה מִן הַתְּרוּמָה. וְכֵן יִבְמָה שֶׁבָּא עָלֶיהָ זֶר, עֲשָׂאָה זֹנָה. וְהָאִילוּנִית מִתֵּרֶת לְכוֹהֵן, וְאֵינָה זֹנָה.

ה. הָבֵא עַל אַחַת מִן הַשְּׁנִיּוֹת וְכִיּוּצָא בָּהֶן, כְּגוֹן הָבֵא עַל קְרוֹבֶת חֲלוּצָתוֹ אוּ עַל חֲלוּצָתוֹ לֹא עָשָׂה אוֹתָהּ זֹנָה: שֶׁהָרִי אֵינָה אִסּוּרָה לְהִנָּשֵׂא לוֹ מִן הַתּוֹרָה, כִּמּוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ בַּהֲלָכוֹת יְבוּם.

ו. הֵא לְמַדָּת, שֶׁאֵין הִיּוֹתָה זֹנָה תְּלוּי בִּבְעִילָה שְׁלֹא־אִסּוּר: שֶׁהָרִי הָבֵא עַל הַנִּדָּה וְעַל הַקִּדְּשָׁה, וְהִנֵּרְבַּעַת לְבַהֲמָה נִבְעָלָה בְּעִילָה שְׁלֹא־אִסּוּר, וְלֹא נַעֲשֶׂת זֹנָה; וּמִי שֶׁנִּשְׁאָת לְחַלֵּל נִבְעָלָה בְּעִילָה שְׁלֵחָתָהּ כִּמּוֹ שִׁיתְּבָאָר, וְנַעֲשֶׂת זֹנָה. וְאֵין הַדְּבָר תְּלוּי אֵלָּא בִּפְגִּימָה; וּמִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוּ, שֶׁאֵינָה פְּגוּמָה אֵלָּא מֵאָדָם הָאִסּוּר לָהּ אוּ מִחָלָל, כִּמּוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ.

ז. כָּל הַנִּבְעָלָת לְאָדָם שְׁעוֹשָׂה אוֹתָהּ זֹנָה בֵּין בְּאַנְס בֵּין בְּרָצוֹן, בֵּין בְּזִדּוֹן בֵּין בְּשִׁגְגָה, בֵּין בְּדִרְכָּה בֵּין שְׁלֹא בְּדִרְכָּה מִשְׁהַעֲרָה בָּהּ, נִפְסְלָה מִשּׁוּם זֹנָה: וּבִלְבָד שֶׁתְּהִיָּה בֵּת שְׁלוֹשׁ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד, וַיְהִיָּה הַבּוֹעֵל בֶּן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד וּמַעֲלָה.

ח. לְפִיכֶן אִשֶּׁת אִישׁ שֶׁנִּבְעָלָה לְאַחַד, בֵּין בְּאַנְס בֵּין בְּרָצוֹן נִפְסְלָה לְכַהֲנָה. וְאִשֶּׁת כּוֹהֵן שֶׁנִּאֲנָסָה בְּעִלָּה לֹקָה עָלֶיהָ מִשּׁוּם טְמֵאָה, שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא-יֻכַּל בְּעִלָּה הָרֹאשׁוֹן אֲשֶׁר-שִׁלְחָה לָשׁוּב לְקַחְתָּהּ" (דְּבָרִים כד, ד). הַכָּל בְּכָלֵל, שֶׁאִם נִבְעָלוּ נֶאֱסְרוּ עַל בְּעִלְיָהֶן; פֶּרֶט לֶךְ הַפְּתוּב בְּאִשֶּׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּאֲנָסָה שֶׁהִיא מִתֵּרֶת לְבְעָלָהּ, שֶׁנֶּאֱמַר "וְהִיא לֹא נִתְּפָשָׁה" (במדבר ה, יג); אֲבָל אִשֶּׁת כּוֹהֵן בְּאִסּוּרָה עוֹמְדָת, שֶׁהָרִי הִיא זֹנָה. אִשֶּׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּאֲנָסָה אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא מִתֵּרֶת לְבְעָלָהּ, הָרִי זֶה אִסּוּרָה לְכַהֲנָה.

ט. אִשֶּׁת כּוֹהֵן שֶׁאִמְרָה לְבְעָלָהּ, נֶאֱנָסְתִּי אוּ שֶׁגִּגַּמְתִּי וּבֵא עָלִי אַחֵר, אוּ שֶׁבָּא עַד אֶחָד וְהִעִיד לוֹ עָלֶיהָ שְׁזִנְתִּי, בֵּין בְּאַנְס בֵּין בְּרָצוֹן הָרִי זֶה אֵינָה אִסּוּרָה עָלֶיהָ, שְׁמָא עֵינֶיהָ נִתְּנָה בְּאַחֵר; וְאִם

היא נאמנת לו, או העד נאמן לו, וסמכה דעתו לדבריהם הרי זה יוציא, כדי לצאת ידי ספק.

י. אשת כוהן שאמרה לבעלה נאנסתי אף על פי שהיא מתרת לבעלה כמו שבארנו הרי היא אסורה לכל כוהן שבעולם, אחר שימות בעלה: שהרי הודת שהיא זונה, ואסרה עצמה ונעשת כחתכה האסורה.

יא. כוהן שקדש אשה גדולה או קטנה, ואחר זמן בא עליה וטען שמצאה דרוסת איש נאסרה עליו מספק: שמא קדם קדושין נבעלה, או אחר קדושין. אבל ישראל שטען טענה זו לא נאסרה עליו, שיש כאן שתי ספקות: שמא קדם קדושין, שמא אחר קדושין; ואפלו נאמר אחר קדושין שמא באנס שמא ברצון, שהאנוסה מתרת לישראל כמו שבארנו.

יב. לפיכך אם קדשה אביה לישראל, והיא פחותה מבת שלוש שנים ויום אחד, וטען שמצאה דרוסת איש נאסרה עליו מספק: שאין כאן אלא ספק אחד, שמא באנס שמא ברצון; וספק אסור שלתורה, להחמיר.

יג. כל אשה שקנא לה בעלה, ונסתרה ולא שתת מי סוטה הרי זו אסורה לכוהן, מפני שהיא ספק זונה: בין שלא רצת היא לשתות, בין שלא רצה הוא להשקותה, בין שהיתה שם עדות שמנעה אותה מלשתות, בין שקנאו לה בית דין, בין שהיתה מן הנשים שאינן ראויות לשתות הואיל ולא שתת מכל מקום, הרי זו אסורה לכהנה מספק.

יד. פנויה שראוה נבעלה לאחד, והלך לו, ואמרו לה מי הוא זה שבא עליך, ואמרה אדם כשר הרי זו נאמנת; ולא עוד, אלא אפלו ראוה מעברת, ואמרו לה ממני נתעברת, ואמרה מאדם כשר הרי זו נאמנת, ותהיה מתרת לכוהן.

טו. במה דברים אמורים, בשהיה המקום שנבעלה בו פרשת דרכים, או בקרנות שבשדות, שהכל עוברין שם, והיו רב העוברים שם כשרים, ורב העיר שממנה פרשו אלו העוברים כשרים שחכמים עשו מעלה ביחוסין, והצריכו שני רבות. אבל אם היו רב העוברים פוסלים אותה כגון גויים וממזרים וכיוצא בהם, אף על פי שרב המקום שבאו ממנו כשרים, או שהיו רב אנשי המקום פסולין, אף על פי שרב העוברים שם כשרים חוששין לה שמא למי שפוסל אותה נבעלה, ולא תנשא לכוהן לכתחלה; ואם נשאת, לא תצא.

טז. ראוה שנבעלה בעיר, או נתעברה בעיר אפלו לא היה שוכן שם אלא גוי אחד או חלל אחד ועבד וכיוצא בהן, הרי זו לא תנשא לכתחלה לכוהן: שכל הקבוע, כמחצה על מחצה הוא. ואם נשאת לא תצא, הואיל והיא אומרת לכשר נבעלתי.

יז. היתה אלמת, או חרשת, או שאמרה איני יודעת למי נבעלתי, או שהיתה קטנה שאינה מפרת בין כשר לפסול הרי זו ספק זונה; ואם נשאת לכוהן, תצא אלא אם כן היו שני הרבין המצויין אצלה כשרים.

יח. השבויה שנפדית, והיא בת שלוש שנים ויום אחד או יתר אסורה לכהנה, מפני שהיא ספק זונה שמא נבעלה לגוי. ואם יש לה עד שלא נתיחד הגוי עמה, הרי זו כשרה לכהנה.

ואֶפְלוּ עֶבֶד אוֹ שִׁפְחָה אוֹ קְרוֹב, נֶאֱמָן לַעֲדוֹת זֶה; וְשָׁתִי שְׁבוּיֹת שְׁהַעֲיִדָה כָּל אַחַת מֵהֶן לַחֲבֵרְתָּהּ, הָרִי אֵלֶּה נֶאֱמָנוֹת: הוֹאִיל וְאִסּוּר כָּל הַסְּפָקוֹת כָּלָן מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים, לְפִיכֶךְ הִקִּילוּ בְּשִׁבוּיָהּ.

יט. וְכֵן קָטַן שְׁהִיָּה מְסִיחַ לְפִי תָמוּ, נֶאֱמָן. מַעֲשֵׂה בְּאֶחָד שְׁנִשְׁבָּה הוּא וְאָמוּ, וְהִיָּה מְסִיחַ לְפִי תָמוּ וְאָמַר, נִשְׁבִּינוּ לְבֵין הַגּוֹיִים, יֵצְאֵתִי לְשָׂאֵב מַיִם, וְדַעֲתִי עַל אֹמִי, לְלָקֹט עֲצִים, וְדַעֲתִי עַל אֹמִי; וְהִשְׁיָאוּ אוֹתָהּ חֲכָמִים לְכוֹהֵן, עַל פִּיו.

כ. אֵין הִבְעֵל נֶאֱמָן לְהַעֲיִד בְּאֶשְׁתּוֹ הַשְׁבוּיָה שְׁלֹא נִטְמָאת, שְׁאֵין אָדָם מַעֲיִד לְעַצְמוֹ. וְכֵן שִׁפְחָתָהּ, לֹא תַעֲיִד לָהּ; אֲבָל שִׁפְחָתָהּ בַּעֲלָהּ, מַעֲיִדָה לָהּ. וְשִׁפְחָתָהּ שְׁהִיָּתָהּ מְסִיחָה לְפִי תָמָה, נֶאֱמָנָה.

כא. כּוֹהֵן שְׁהַעֲיִד לְשְׁבוּיָה שְׁהִיא טְהוֹרָה הָרִי זֶה לֹא יִשְׁאַנָּה, שְׁמָא עֵינָיו נָתַן בָּהּ; וְאִם פְּדִיָּה וְהַעֲיִד לָהּ, הָרִי זֶה יִשְׁאַנָּה, שְׁאֵלֹו לֹא יָדַע שְׁהִיא טְהוֹרָה, לֹא הָיָה נוֹתֵן מַעוֹתָיו בָּהּ.

כב. הָאִשָּׁה שְׁאִמְרָה נִשְׁבִּיתִי, וְטְהוֹרָה אֲנִי נֶאֱמָנָה, שְׁהִפָּה שְׁאִסֵּר הוּא הִפָּה שְׁהִתִּיר: וְאֶפְלוּ הָיָה שָׁם עַד אֶחָד, שְׁמַעֲיִד שְׁהִיא שְׁבוּיָהּ. אֲבָל אִם יֵשׁ שָׁם שְׁנֵי עֲדִים שְׁנִשְׁבָּת אֵינָה נֶאֱמָנָה, עַד שְׁיַעֲיִד לָהּ אֶחָד שְׁהִיא טְהוֹרָה.

כג. הָיוּ שָׁם שְׁנֵי עֲדִים שְׁנִשְׁבָּת, וְעַד אֶחָד מַעֲיִד שְׁנִטְמָאת, וְאֶחָד מִכְחִישׁ אוֹתוֹ וּמַעֲיִד לָהּ שְׁהִיא טְהוֹרָה וְלֹא נִתְיַחַד עִמָּה גּוֹי עַד שְׁנִפְדִּית אֶפְלוּ זֶה שְׁמַעֲיִד שְׁהִיא טְהוֹרָה אִשָּׁה אוֹ שִׁפְחָה, הָרִי זֶה מִתְּרַת.

כד. מִי שְׁאִמְרָה נִשְׁבִּיתִי, וְטְהוֹרָה אֲנִי, וְהַתִּירוּהָ בֵּית דִּין לְהַנָּשֵׂא, וְאַחֵר כֶּךָּ בָּאוּ שְׁנֵי עֲדִים שְׁנִשְׁבָּת הָרִי זֶה תִּנָּשֵׂא לְכַתְּחֻלָּהּ, וְלֹא תִצָּא מִהִתְּרָהּ. וְאֶפְלוּ נִכְנַס אַחֲרֶיהָ הַשִּׁבְאִי, וְהָרִי הִיא שְׁבוּיָהּ לְפָנֵינוּ בֵּיד אֲדוֹנֶיהָ הָרִי זֶה לֹא תִצָּא מִהִתְּרָה שְׁהַתִּירוּהָ; וּמִשְׁמָרִין אוֹתָהּ מַעֲתָה, עַד שִׁתְּפָדָהּ.

כה. בָּאוּ לָהּ שְׁנֵי עֲדִים אַחֵר כֶּךָּ שְׁנִטְמָאת אֶפְלוּ נִשְׂאת, וְאֶפְלוּ הָיוּ לָהּ בָּנִים הָרִי זֶה תִּצָּא; וְאִם בָּא עַד אֶחָד, אֵינֶנּוּ כְּלוּם. אִמְרָה נִשְׁבִּיתִי, וְטְהוֹרָה אֲנִי, וְיֵשׁ לִי עֲדִים שְׁאֲנִי טְהוֹרָה אֵין אוֹמְרִין נִמְתִּין עַד שְׁיָבוֹאוּ עֲדִים, אֲלֹא מִתִּירִין אוֹתָהּ מִיד; וְלֹא עוֹד, אֲלֹא אֶפְלוּ יֵצֵא עָלֶיהָ קוֹל שֵׁישׁ עָלֶיהָ עַדִּי טְמָאָה מִתִּירִין אוֹתָהּ, עַד שְׁיָבוֹאוּ עֲדִים: שְׁבִשְׁבוּיָהּ הִקִּילוּ.

כו. הָאֵב שְׁאָמַר קִדְשְׁתִּי אֶת בְּתִי וְגִרְשְׁתִּיהָ, וְהָרִי הִיא קְטָנָה נֶאֱמָן; קִדְשְׁתִּיהָ וְגִרְשְׁתִּיהָ כְּשִׁהֲיָתָהּ קְטָנָה, וְהָרִי הִיא גְדוּלָּה אֵינוּ נֶאֱמָן לְהַחֲזִיקָה גְרוּשָׁה. נִשְׁבָּת וּפְדִיתִיהָ, בֵּין שְׁהִיא גְדוּלָּה בֵּין שְׁהִיא קְטָנָה אֵינוּ נֶאֱמָן: שְׁלֹא הָאֲמִינָה אוֹתוֹ תוֹרָה אֲלֹא לְאִסְרָהּ מִשׁוּם אִישׁוֹת, שְׁנֶאֱמַר "אֶת-בְּתִי, נָתַתִּי לְאִישׁ הַזֶּה" (דְּבָרִים כב, טז); אֲבָל לֹא לְפָסְלָהּ מִשׁוּם זָנוּת.

כז. אִשֶּׁת כּוֹהֵן שְׁנֶאֱסְרָה עָלָיו מִשׁוּם שְׁבוּיָהּ הוֹאִיל וְהַדָּבָר סִפֵּק, הָרִי זֶה מִתְּרַת לְדוֹר עָמוּ בְּחָצֵר אַחַת: וּבִלְבָד שְׁהָיוּ עָמוּ בָנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ תָּמִיד, לְשִׁמְרוֹ.

כח. עִיר שְׁבָאָה בְּמִצּוֹר וְנִכְכְּשָׁה אִם הָיוּ הַגּוֹיִים מְקִיפִין אֶת הָעִיר מִכָּל רֹחוֹתֶיהָ, כְּדִי שְׁלֹא תִמָּלֵט אִשָּׁה אַחַת עַד שְׁיָרָאוּ אוֹתָהּ וְתַעֲשֶׂה בְּרִשׁוֹתֶיהָ הָרִי כָּל הַנָּשִׁים שְׁבִתוּכָה פְּסוּלוֹת לְפָהֳנָה כְּשִׁבוּיֹת, שְׁמָא נִבְעֵלוּ לַגּוֹיִים: אֲלֹא מִי שְׁהִיָּתָהּ מִבֵּת שְׁלוֹשׁ שָׁנִים וּלְמִטָּה, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוּ. וְאִם הָיָה אִפְשָׁר שִׁתְּמָלֵט אִשָּׁה

אחת, ולא ידעו בה, או שהיתה בעיר מחבואה אחת, אפלו אינה מחזקת אלא אשה אחת הרי זו מצלת על הכל.

כט. כיצד מצלת: כל אשה שאמרה טהורה אני נאמנת, ואף על פי שאין לה עד: מתוך שיכולה לומר נמלטתי כשנכבשה העיר, או במחבואה הייתי ונצולתי נאמנת לומר לא נמלטתי ולא נחבאתי, ולא נטמאתי.

ל. במה דברים אמורים, בגדוד שלאותה מלכות, שהם מתישבין בעיר, ואינן יראין; לפיכך חוששין להם, שמא בעלו. אבל גדוד שלמלכות אחרת שפשט ושטף ועבר לא נאסרו הנשים, מפני שאין להם פנאי לבעל: שהן עוסקים בשלל, ובורחין להם. ואם שבו נשים, ונעשו ברשותן אף על פי שרדפו אחריהם ישראל, והצילו אותן מידם הרי הן אסורות.

לא. האשה שנחבשה ביד גויים על ידי ממון, מתרת. ועל ידי נפשות, אסורה לפהנה; לפיכך אם היה בעלה כוהן, נאסרה עליו. במה דברים אמורים, בזמן שיד ישראל תקיפה על הגויים, והם יראים מהם; אבל בזמן שיד הגויים תקיפה עלינו אפלו על ידי ממון כיון שנעשת ברשות הגויים, נאסרה אלא אם כן העיד לה אחד כשבויה כמו שבארנו.

הלכות אסורי ביאה פרק יט

א. איזו היא חללה: זו שנלדה מאסורי כהנה; וכן אחת מן הנשים האסורות לפהנה שנבעלה לכוהן, נתחללה. אבל הכוהן עצמו שעבר העברה, לא נתחלל. ובין שנבעלה באנס בין שנבעלה בשגגה, בין כדרך בין שלא כדרך משהערה בה, נתחללה: והוא שהיה הכוהן בן תשע שנים ויום אחד ומעלה, ותהיה זו האסורה לו בת שלוש שנים ויום אחד ומעלה.

ב. כיצד: כוהן בן תשע שנים ויום אחד שבא על הגרושה, או על הזונה, וכוהן גדול שבא עליהן, או על האלמנה, או שנשא בעולה ובא עליה הרי אלו נתחללו לעולם; ואם הוליד ממנה בן, בין זה שחללה בין כוהן אחר הולד חלל. אבל כוהן שקדש אשה מאסורי כהנה, ונתאלמנה או נתגרשה מן הארוסין לא נתחללה. ואם נשאת אף על פי שלא נבעלה, נתחללה: שכל נשואה בחזקת בעולה, אף על פי שנמצאת בתולה. כוהן גדול שנשא בוגרת, או מכת עץ לא חללה; וכן אם בעל בעילה בלא נשואין, לא חללה.

ג. כוהן הבא על ערוה מן העריות חוץ מנדה, או על אחת מחיבי לאוין השווין בכל עשה אותה זונה, כמו שבארנו; חזר ובא עליה ביאה שניה, בין הוא בין כוהן אחר נעשת חללה, וזרעו ממנה חללים.

ד. לפיכך כוהן שבא על זקוקה ליבם, ונתעברה מביאה ראשונה הולד כשר, לפי שאינה מאסורי כהנה; ונעשת זונה. חזר ובא עליה ביאה שניה, ונתעברה וילדה היא חללה וילדה חלל, לפי שהיא מאסורי כהנה. וכן כוהן הבא על הגיורת והמשחררת חללה, וזרעו ממנה חללים.

ה. כוהן שבא על הנדה, הולד כשר ואינו חלל שאין אסור הנדה

מִיָּחַד בְּכוֹהֲנִים, אֲלֵא שׁוּוֹה בְּכָל. כּוֹהֵן שֶׁנִּשָּׂא גְרוּשָׁה מְעַבְרָת,
בֵּין מִמֶּנּוּ בֵּין מֵאַחֵר, וַיִּלְדָּה כְּשֶׁהִיא חֲלָלָה הַיֶּלֶד כָּשֵׁר, שֶׁהָרִי
לֹא בֹא מִטַּפַּת עֲבָרָה.

ו. כָּכֵר בְּאַרְנוּ, שֶׁהַחֲלוּצָה אֲסוּרָה לְכוֹהֵן מִדְּבָרֶיהֶם. לְפִיכָף
כּוֹהֵן שֶׁבָּעַל חֲלוּצָה הָרִי זֶה חֲלָלָה, וְזִרְעָה מִכּוֹהֵן חֲלָלִים: וְהַכֹּל
מִדְּבָרֶיהֶן. אֲבָל כּוֹהֵן שֶׁבֹא עַל אַחַת מִן הַשְּׁנִיּוֹת הִיא כְּשֶׁרָה,
וְזִרְעוּ מִמֶּנָּה כְּשָׂרִים: שֶׁאֲסוּר הַשְּׁנִיּוֹת אֲסוּר הַשׁוּוֹה בְּכָל, וְאִינוּ
מִיָּחַד בְּכוֹהֲנִים.

ז. כּוֹהֵן שֶׁבֹא עַל סֶפֶק זִוְנָה, כְּגוֹן סֶפֶק גִּיּוֹרֶת אוֹ מִשְׁחָרְרֶת, אוֹ
שֶׁבֹא עַל סֶפֶק גְרוּשָׁה, וְכֵן כּוֹהֵן גָּדוֹל שֶׁבֹא עַל סֶפֶק אֲלֻמָּנָה הָרִי
זֶה סֶפֶק חֲלָלָה, וַיִּלְדָּה סֶפֶק חֲלָל.

ח. נִמְצְאוּ הַחֲלָלִים שְׁלוּשָׁה חֲלָל מִן הַתּוֹרָה, וְחֲלָל מִדְּבָרֶיהֶם,
וּסֶפֶק חֲלָל. וְכָל סֶפֶק חֲלָל, נִוְתָּנִין עָלָיו חֲמֵרֵי כּוֹהֲנִים וְחֲמֵרֵי
יִשְׂרָאֵל אִינוּ אוֹכֵל בְּתִרּוּמָה כִּי־יִשְׂרָאֵל, וְאִינוּ מִטְמֵא לַמֵּתִים
כְּכּוֹהֵן, וְנוֹשֵׂא אִשָּׁה הָרְאוּיָה לְכוֹהֵן; וְאִם אָכַל, אוֹ נִטְמָא,
אוֹ נָשָׂא גְרוּשָׁה מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת. וְהוּא הָדִין, לְחֲלָל
שְׁלֹדְבָרֶיהֶם. אֲבָל חֲלָל שְׁלֹתוֹרָה הַיֶּדֶאִי הָרִי הוּא כָּזֵר, וְנוֹשֵׂא
גְרוּשָׁה, וּמִטְמֵא לַמֵּתִים: שֶׁנֶּאֱמַר "אָמַר אֶל-הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן"
(ויקרא כא, א) אֵף עַל פִּי שֶׁהֵם בְּנֵי אֶהֱרֹן, עַד שֶׁיִּהְיוּ בְּכֹהֲנִים.

ט. כּוֹהֵן זָכָר, הוּא שֶׁאֲסוּר לִשְׂא חֲלָלָה וְזִוְנָה; וּלְפִיכָף אֲסוּר
בְּגִיּוֹרֶת וּמִשְׁחָרְרֶת, שֶׁהִיא הַזִּוְנָה כִּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. אֲבָל הַכּוֹהֵנֶת
מִתְּרַת לְהַנָּשָׂא לְחֲלָל וּלְגֵר וּלְמִשְׁחָרֵר, שֶׁלֹא הִזְהִירוּ כְּשִׁרּוֹת
לְהַנָּשָׂא לְפָסוּלִין: שֶׁנֶּאֱמַר "בְּנֵי אֶהֱרֹן" (ויקרא כא, א), וְלֹא בָנוֹת
אֶהֱרֹן. נִמְצָא הַגֵּר מִתֵּר לִשְׂא מִמִּזְרַת, וּמִתֵּר לִשְׂא כּוֹהֵנֶת.

י. גֵּרִים וּמִשְׁחָרְרִים שֶׁנִּשָּׂאוּ אֵלּוּ מֵאֲלוֹ, וְהוֹלִידוּ בֵּת אֶפְלוֹ אַחֵר
כִּמֶּה דוֹרוֹת הוֹאִיל וְלֹא נִתְעַרַּב בָּהֶן זֶרַע יִשְׂרָאֵל, הָרִי אוֹתָהּ הַבֵּת
אֲסוּרָה לְכוֹהֵן; וְאִם נִשָּׂאת לֹא תֵצֵא, הוֹאִיל וְהוֹרְתָהּ וְלִידְתָּהּ
בְּקִדְשָׁה. אֲבָל גֵּר אוֹ מִשְׁחָרֵר שֶׁנִּשָּׂא בֵּת יִשְׂרָאֵל, אוֹ יִשְׂרָאֵל
שֶׁנִּשָּׂא גִיּוֹרֶת וּמִשְׁחָרְרֶת בֵּתוֹ כְּשֶׁרָה לְכַהֲנָה, לְכַתְּחֻלָּה.

יא. גֵּר עֲמוּנִי שֶׁנִּשָּׂא בֵּת יִשְׂרָאֵל, וְכֵן מִצְרֵי שְׁנֵי שֶׁנִּשָּׂא בֵּת
יִשְׂרָאֵל אֵף עַל פִּי שֶׁבִּיאָתָם בַּעֲבָרָה, וְהָרִי נִשְׁוִתִּיהֶן זִוְנוֹת כִּמוֹ
שֶׁבְּאַרְנוּ בְּנוֹתֵיהֶם כְּשִׁרּוֹת לְכַהֲנָה, לְכַתְּחֻלָּה.

יב. חֲלָל שֶׁנִּשָּׂא כְּשֶׁרָה, זִרְעוּ מִמֶּנָּה חֲלָלִים; וְכֵן בֶּן בֶּן בְּנוֹ
אֶפְלוֹ אַחֵר אֶלֶף דּוֹר שֶׁבֶן הַחֲלָל הַזָּכֵר, חֲלָל הוּא לְעוֹלָם. וְאִם
הָיְתָה בֵּת, אֲסוּרָה לְכַהֲנָה שֶׁהָרִי הִיא חֲלָלָה. אֲבָל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשָּׂא
חֲלָלָה, הַיֶּלֶד כָּשֵׁר; לְפִיכָף אִם הָיְתָה בֵּת, הָרִי זֶה תִּנָּשָׂא לְכַהֲנָה.

יג. כּוֹהֲנִים לְוִיִּים וְיִשְׂרָאֵלִיִּים מִתְּרִין לְבּוֹא זֶה בָּזָה, וְהַיֶּלֶד הוֹלֵךְ
אַחֵר הַזָּכֵר; לְוִיִּים וְיִשְׂרָאֵלִיִּים וְחֲלָלִים מִתְּרִים לְבּוֹא זֶה בָּזָה,
וְהַיֶּלֶד הוֹלֵךְ אַחֵר הַזָּכֵר: שֶׁנֶּאֱמַר "וַיִּתְּלִדוּ עַל-מִשְׁפַּחְתָּם, לְבֵית
אֲבֹתָם" (במדבר א, יח) בֵּית אָבִיו הִיא מִשְׁפַּחְתּוֹ, וְאִין בֵּית אִמּוֹ
מִשְׁפַּחְתּוֹ.

יד. לְוִיִּים וְיִשְׂרָאֵלִיִּים וְחֲלָלִים וְגֵרִים וּמִשְׁחָרְרִים מִתְּרִים לְבּוֹא
זֶה בָּזָה. וְהַגֵּר וְהַמִּשְׁחָרֵר שֶׁנִּשָּׂא לְוִיָּה, אוֹ יִשְׂרָאֵלִית, אוֹ חֲלָלָה
הָרִי הֵבֶן יִשְׂרָאֵל; וְיִשְׂרָאֵלִי אוֹ לְוִי אוֹ חֲלָל שֶׁנִּשָּׂאוּ גִיּוֹרֶת, אוֹ
מִשְׁחָרְרֶת הַיֶּלֶד הוֹלֵךְ אַחֵר הַזָּכֵר.

טו. כָּל הַמִּשְׁפָּחוֹת בְּחֻזְקַת כְּשִׁרּוֹת, וּמִתֵּר לִשְׂא מִהֵן לְכַתְּחֻלָּה.

ואף על פי כן, אם ראית שתי משפחות שמתגרות זו בזו תמיד, או ראית משפחה שהיא בעלת מצה ומריבה תמיד, או ראית איש שהוא מרבה מריבה עם הכל ועז פנים ביותר חוששין להן, וראוי להתרחק מהן: שאלו מיני פסלנות הם.

זו. וכן כל הפוסל את אחרים תמיד, כגון שנותן שמץ במשפחות או ביחידים, ואומר עליהן שהן ממזרים חוששין לו, שמא ממזר הוא; ואם אמר עליהן שהם עבדים, חוששין לו שמא עבד הוא: שכל הפוסל, במומו הוא פוסל.

יז. וכן כל מי שיש בו עזות פנים, ואכזריות, ושונא את הבריות, ואינו גומל להם חסד חוששין לו ביותר, שמא גבעוני הוא: שסימני ישראל האמה הקדושה בישינן, רחמנים, וגומלי חסדים; ובגבעונים הוא אומר "והגבענים לא מבני ישראל המה" (שמואל ב כא, ב) לפי שהעזו פניהם, ולא נתפסו, ולא רחמו על בני שאול ולא גמלו לישראל חסד למחל לבני מלכם, והם עשו עמהם חסד והחיום בתחלה.

יח. משפחה שקרא עליה ערער, והוא שיעידו שנים שנתערב בהן ממזר או חלל, או שיש בהן עבדות הרי זו ספק. ואם משפחת כוהנים היא לא ישא ממנה אשה, עד שיבדק עליה ארבע אמהות שהן שמונה: אמה, ואם אמה, ואם אבי אמה, ואם אם אבי אמה; וכן הוא בודק על אם אביה, ואם אם אביה, ואם אבי אביה.

יט. ואם היתה משפחה זו שקרא עליה ערער ישראלים או לויים, מוסיף לבדק זוג אחד; ונמצא בודק עשר אמהות, שהערום בלויים וישראלים יתר מן הכוהנים.

כ. ולמה בודק בנשים בלבד: מפני שהאנשים בכל עת שיריבו זה עם זה, יחרף את חברו בפסול שיש בו ביחוסו, ואלו היה שם פסול, היה נשמע; אבל הנשים, אין מחרפות ביחוסין. ולמה יבדק האיש כשירצה לשא משפחה זו שהורעה חזקתה, ולא תבדק אשה שתנשא להן מפני שלא הזהירו פשרות להנשא לפסולין.

כא. כל שקורין לו ממזר ושותק, או נתין ושותק, או חלל ושותק, או עבד ושותק חוששין לו ולמשפחתו, ואין נושאין מהן אלא אם כן בודקין אחריהן כמו שבארנו.

כב. משפחה שנתערב בה ספק חלל כל אלמנה מאותה משפחה, אסורה לכוהן לכתחלה; ואם נשאת לא תצא, מפני שהן שתי ספקות: שמא זו אלמנת אותו חלל, שמא אינה אלמנתו; ואם נאמר שהיא אלמנתו שמא חלל הוא, שמא אינו חלל. אבל אם נתערב בה חלל ודאי כל אשה מהן אסורה לכוהן, עד שיבדק; ואם נשאת, תצא. והוא הדין, אם נתערב בה ספק ממזר, או ממזר ודאי שאשת ממזר ואשת חלל לפניה, אסור אחד הוא כמו שבארנו.

הלכות אפורי ביאה פרק כ

א. כל הכוהנים שבזמן הזה בחזקה הם כוהנים, ואינן אוכלין אלא בקדשי הגבול: והוא, שתהיה תרומה שלדבריהם; אבל

תְּרוּמָה שֶׁלִּתּוֹרָה, וְחֻלָּה שֶׁלִּתּוֹרָה אֵין אוֹכֵל אוֹתָהּ אֶלָּא כּוֹהֵן מִיָּחָס.

ב. אֵיזָה הוּא כּוֹהֵן מִיָּחָס זֶה שֶׁהֶעִידוּ לוֹ שְׁנֵי עֲדִים שֶׁהוּא כּוֹהֵן בֶּן פְּלוֹנִי הַכּוֹהֵן, וּפְלוֹנִי בֶּן פְּלוֹנִי עַד אִישׁ פְּלוֹנִי, וְהוּא, הַכּוֹהֵן שֶׁשָּׁמַשׁ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ: שְׁאֵלוֹ לֹא בִּדְקוּ בֵּית דִּין הַגָּדוֹל אַחֲרָיו, לֹא הָיוּ מְנִיחִין אוֹתוֹ לַעֲבֹד.

ג. לְפִיכָךְ אֵין בּוֹדְקִין מִן הַמִּזְבֵּחַ וּלְמַעַלָּה, וְלֹא מִן הַסִּנֵּה־דָרִין וּלְמַעַלָּה שְׁאֵין מִמֶּנִּין בַּסִּנֵּה־דָרִין אֶלָּא כּוֹהֲנִים וְלוֹיִים וְיִשְׂרָאֵלִיִּים מִיָּחָסִין.

ד. חֻלָּה בַּזְמַן הַזֶּה, וְאֶפְלוּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל אֵינָהּ שֶׁלִּתּוֹרָה: שֶׁנֶּאֱמַר "בְּבֹאֲכֶם, אֶל-הָאָרֶץ" (במדבר טו, יח) בִּיאַת כָּלְכֶם, וְלֹא בִיאַת מְקַצְתְּכֶם; וְכִשְׁעָלוּ בִימֵי עֲזָרָא, לֹא עָלוּ כָּלָם. וְכֵן תְּרוּמָה בַּזְמַן הַזֶּה, שֶׁלְּדַבְּרֵי סוֹפְרִים; וּלְפִיכָךְ אוֹכְלִים אוֹתָהּ הַכּוֹהֲנִים שְׁבִזְמַנָּנו, שֶׁהֵן בַּחֲזָקָה.

ה. מִי שֶׁהֶעִידוּ לוֹ עֲדִים, שֶׁרְאוּהוּ שֶׁהָיָה אוֹכֵל תְּרוּמָה שֶׁלִּתּוֹרָה הָרִי זֶה מִיָּחָס; וְאֵין מַעֲלִין לִיְחֻסִּין לֹא מִנְּשִׂאוֹת כְּפִים, וְלֹא מִקְרִיאָהּ בַּתּוֹרָה רֵאשׁוֹן, וְלֹא מִחֲלוּק תְּרוּמָה בְּבֵית הַגִּרְנוֹת, וְלֹא עַל פִּי עַד אַחֵד.

ו. כּוֹהֵן מִיָּחָס שֶׁאִמֵּר בְּנֵי הוּא זֶה, וְכוֹהֵן הוּא אֵין מַעֲלִין אוֹתוֹ לִיְחֻסִּין עַל פִּיו, עַד שֶׁיָּבִיא עֲדִים שֶׁהוּא בְּנוֹ.

ז. כּוֹהֵן מִיָּחָס שֶׁיֵּצֵא הוּא וְאִשְׁתּוֹ שִׂידְעָנוּ שֶׁהִיא כְּשֶׁרָה, לְמַדִּינָה אַחֶרֶת, וּבָא הוּא וְהִיא, וּבָנִים כְּרוּכִין אַחֲרֶיהָ, וְאִמֵּר אִשָּׁה שֶׁיֵּצֵאת עִמִּי הִיא זֹ, וְאֵלוּ בָנֶיהָ אֵינּוּ צָרִיךְ לְהָבִיא עֲדִים לֹא עַל הָאִשָּׁה, וְלֹא עַל הַבָּנִים. מֵתָהּ, וְאֵלוּ בָנֶיהָ צָרִיךְ לְהָבִיא עֲדִים שְׁאֵלוּ בָנֶיהָ; וְאֵינּוּ צָרִיךְ לְהָבִיא עֲדִים עַל אִמָּן שֶׁהִיָּתָה כְּשֶׁרָה, מִפְּנֵי שֶׁכָּבֵד הַחֲזֵק שֶׁיֵּצֵא מֵעַמָּנוּ בְּאִשָּׁה כְּשֶׁרָה.

ח. יֵצֵא כּוֹהֵן מִיָּחָס לְמַדִּינָה אַחֶרֶת, וּבָא הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּבָנָיו, וְאִמֵּר אִשָּׁה זֹ נִשְׂאָתִי, וְאֵלוּ בָנֶיהָ צָרִיךְ לְהָבִיא עֲדִים שֶׁאִשָּׁה זֹ כְּשֶׁרָה, וְאֵינּוּ מְבִיא עֲדִים שְׁאֵלוּ בָנֶיהָ: וְהוּא, שֶׁיְהִיוּ כְּרוּכִין אַחֲרֶיהָ. וְאִם בָּא בְּשֵׁתֵי נָשִׁים, וְהָבִיא רֵאִיָּה עַל הָאֶחָת אֶף עַל פִּי שֶׁהַבָּנִים קָטָנִים וְכְרוּכִין אַחֲרֶיהָ, צָרִיךְ לְהָבִיא רֵאִיָּה עֲלֵיהֶם: שֶׁמָּא בָנָיו מִן הָאֶחָת הֵם, וְנִכְרְכוּ אַחֵר זֹ הַמִּיָּחָסֶת. בָּא הוּא וּבָנָיו, וְאִמֵּר אִשָּׁה נִשְׂאָתִי וּמֵתָהּ, וְאֵלוּ בָנֶיהָ מְבִיא עֲדִים שֶׁאוֹתָהּ הָאִשָּׁה כְּשֶׁרָה הִיָּתָה, וְשְׁאֵלוּ בָנֶיהָ.

ט. וְכִדִּין הַזֶּה דָּנִין בְּיִשְׂרָאֵל מִיָּחָס, וּבְלוֹי מִיָּחָס; וְאַחֵר כֶּךָ נַעֲדִיד עַל בְּנוֹ זֶה שֶׁהוּא מִיָּחָס, כְּדִי שֶׁיְהִיָּה רָאוּי לַסִּנֵּה־דָרִין.

י. אֵין מַעֲלִין מִשְׁטְרוֹת לַכֹּהֲנָה. כִּיצַד: הָרִי שֶׁהָיָה בְּשֹׁטֵר פְּלוֹנִי כּוֹהֵן לָוִי מִפְּלוֹנִי אוֹ הַלֵּוִי כֶּךָ וְכֶךָ, וְהָעֲדִים מִלְּמִטָּה אֵין מִחֲזִיקִין כּוֹהֵן זֶה שֶׁהוּא מִיָּחָס, שֶׁמָּא לֹא הֶעִידוּ אֶלָּא עַל הַמִּלּוֹה.

יא. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, לַעֲנִין יָחוּס. אֲבָל לַחֲזָקָה שֶׁיְהִיָּה בַּחֲזָקָת כּוֹהֵן כְּכּוֹהֲנֵי זְמַן זֶה, וְיֹאכֵל בַּתְּרוּמָה וְחֻלָּה שֶׁלְּדַבְּרֵי סוֹפְרִים, וּבִשְׁאֵר קֳדָשֵׁי הַגָּבוֹל מַעֲלִין מִן הַשְׁטְרוֹת, וְעַל פִּי עַד אַחֵד, וּמִנְּשִׂאוֹת כְּפִים, וּמִקְרִיאָהּ בַּתּוֹרָה רֵאשׁוֹן. וְכֵן כּוֹהֵן שֶׁאִמֵּר בְּנֵי זֶה כּוֹהֵן נֶאֱמָן לְהֶאֱכִילוֹ בַּתְּרוּמָה, וְלִהְיוֹתוֹ בַּחֲזָקָת כּוֹהֵן; וְאֵינּוּ צָרִיךְ לְהָבִיא רֵאִיָּה, לֹא עַל הַבָּנִים וְלֹא עַל הָאִשָּׁה.

יב. שְׁנַיִם שָׁבְאוּ לַמְדִּינָה, זֶה אָמַר אֲנִי וְחֻבְרֵי כּוֹהֵן, וְזֶה הַשְּׁנִי אָמַר אֲנִי וְחֻבְרֵי כּוֹהֵן אֶף עַל פִּי שֶׁנֶּרְאִין כְּגוֹמְלִין זֶה אֶת זֶה, הָרִי אֵלָיו נֶאֱמָנִין; וּשְׁנֵיהֶם בַּחֲזָקַת כּוֹהֲנִים. וְכֵן עַד אֶחָד שֶׁאָמַר רְאִיתִי זֶה שֶׁנִּשְׁאָא כִּפּוּי, אוֹ שֶׁאָכַל בְּתְרוּמָה, אוֹ שֶׁחָלַק עַל הַגֶּרֶן, אוֹ שֶׁקָּרָא בְּתוֹרָה רֵאשׁוֹן וְקָרָא אַחֲרָיו לְוִי מַחֲזִיקִין אוֹתוֹ לִכְהֻנָּה עַל פּוּי. וְכֵן אִם הָעִיד שֶׁזֶּה קָרָא שְׁנֵי בְּתוֹרָה אַחֵר כּוֹהֵן, מַחֲזִיקִין אוֹתוֹ בְּלוּיָהּ.

יג. הָעִיד שֶׁרָאָה זֶה שֶׁחָלַק עִם אָחִיו בְּבֵית דִּין, תְּרוּמָה שֶׁהֵנִיחַ לָהֶן אֲבֵיהֶן הַכּוֹהֵן אֵין מַעֲלִין אוֹתוֹ לִכְהֻנָּה בְּעֵדוּת זֹו: שֶׁמָּא חָלַל הוּא, וְלָקַח חֶלֶק יְרֻשָּׁתוֹ מִתְּרוּמָה לְמַכְרָהּ.

יד. מִי שָׁבָא בְּזֶמֶן הַזֶּה, וְאָמַר כּוֹהֵן אֲנִי אֵינוֹ נֶאֱמָן, וְאֵין מַעֲלִין אוֹתוֹ לִכְהֻנָּה עַל פִּי עֲצָמוֹ: וְלֹא יִקְרָא בְּתוֹרָה רֵאשׁוֹן, וְלֹא יִשְׁאָ אֶת כִּפּוּי, וְלֹא יֹאכַל בְּקֻדְשֵׁי הַגְּבוּל עַד שִׁיְהִיָּה לוֹ עַד אֶחָד. אֲבָל אוֹסֵר עֲצָמוֹ בְּגִרוּשָׁה וְזוֹנָה וְחֻלְלָה, וְאֵינוֹ מְטַמֵּא לַמֵּתִים. וְאִם נִשְׁאָ, אוֹ נְטֵמָא לוֹקָה; וְהִנְבְּעֵלֶת לוֹ סֶפֶק חֻלְלָה. וְאִם הָיָה מִסִּיחַ לְפִי תִּמּוֹ, נֶאֱמָן.

טו. פִּיֶּצֶד: מַעֲשֶׂה בְּאֶחָד שֶׁהָיָה מִסִּיחַ לְפִי תִּמּוֹ וְאָמַר, זָכוֹר אֲנִי כְּשֶׁאֲנִי תִּינוּק, וְהָיִיתִי מְרַכֵּב עַל כְּתָפוֹ שְׁלֹאֲבִי שֶׁהוֹצִיאֲנִי מִבֵּית הַסֶּפֶר, וְהַפְּשִׁיטֵנִי כְּתַנְתִּי וְהַטְּבִילֵנִי לֶאֱכָל תְּרוּמָה לְעָרֵב, וְחֻבְרֵי בּוֹדְלִין מִמֶּנִּי, וְהָיוּ קוֹרְאִין אוֹתִי יוֹחֲנָן אוֹכֵל חִלּוֹת; וְהָעֵלָהּ רַבְּנּוֹ הַקְּדוֹשׁ לִכְהֻנָּה, עַל פִּי עֲצָמוֹ.

טז. נֶאֱמָן הַגָּדוֹל לֹאֲמַר זָכוֹר אֲנִי כְּשֶׁהָיִיתִי קָטָן, וְרְאִיתִי פְּלוֹנִי טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּתְרוּמָה לְעָרֵב; וּמַחֲזִיקִין אוֹתוֹ בְּכַהֲנָה, בְּעֵדוּתוֹ.

יז. מִי שָׁבָא בְּזֶמֶן הַזֶּה, וְאָמַר כּוֹהֵן אֲנִי, וְעַד אֶחָד מֵעִיד לוֹ, שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ בְּאֵבִיו שֶׁלְּזֶה שֶׁהוּא כּוֹהֵן אֵין מַעֲלִין אוֹתוֹ לִכְהֻנָּה בְּעֵדוּת זֹו, שֶׁמָּא חָלַל הוּא: עַד שִׁיעִיד, שֶׁזֶּה כּוֹהֵן הוּא. אֲבָל אִם הִחֲזִק אֲבִיו כּוֹהֵן, אוֹ שָׁבְאוּ שְׁנַיִם וְהָעִידוּ שֶׁאֲבִיו שֶׁלְּזֶה כּוֹהֵן הָרִי הוּא בַּחֲזָקַת אֲבִיו.

יח. מִי שֶׁהִחֲזִק אֲבִיו כּוֹהֵן, וַיֵּצֵא עָלָיו קוֹל שֶׁהוּא בֶּן גְּרוּשָׁה, אוֹ בֶּן חִלּוּצָה חוֹשֵׁשִׁין לוֹ, וּמוֹרִידִין אוֹתוֹ; בָּא עַד אֶחָד אַחֵר כֶּךָ וְהָעִיד שֶׁהוּא כָּשֵׁר, מַעֲלִין אוֹתוֹ לִכְהֻנָּה עַל פּוּי. בָּאוּ שְׁנַיִם אַחֵר כֶּךָ וְהָעִידוּ שֶׁהוּא חָלָל, מוֹרִידִין אוֹתוֹ מִן הַכְּהֻנָּה; בָּא עַד אֶחָד אַחֵר כֶּךָ וְהָעִיד שֶׁהוּא כָּשֵׁר, מַעֲלִין אוֹתוֹ לִכְהֻנָּה שֶׁזֶה הָאֲחֵרוֹן מַצְטַרֵּף לְעַד רֵאשׁוֹן, וְהָרִי שְׁנֵיהֶם מַעֲדִידִין שֶׁהוּא כָּשֵׁר, וּשְׁנַיִם מַעֲדִידִים שֶׁהוּא פָּסוּל: יִדְחוּ אֵלָיו וְאֵלָיו וַיִּדְּחָה הַקּוֹל, שֶׁהַשְּׁנַיִם כְּמֵאָה וַיִּשְׁאָר כּוֹהֵן בַּחֲזָקַת אֲבִיו.

יט. אִשָּׁה שֶׁלֹּא שָׁהַת שְׁלוֹשָׁה חֳדָשִׁים אַחֵר בְּעֵלָהּ, וַיִּלְדָּה, וְאֵין יָדוּעַ אִם בֶּן תִּשְׁעָה לְרֵאשׁוֹן אִם בֶּן שִׁבְעָה לְאַחֲרוֹן, וְהָיָה אֶחָד מֵהֶן כּוֹהֵן וְהַשְּׁנִי יִשְׂרָאֵל הָרִי זֶה סֶפֶק כּוֹהֵן; וְכֵן אִם נִתְעָרַב וְלֹד כּוֹהֵן בּוֹלֵד יִשְׂרָאֵל, וְהַגְּדִילוֹ הִתְעָרַבְתָּ כָּל אֶחָד מֵהֶן סֶפֶק כּוֹהֵן. וְנוֹתְנִין עֲלֵיהֶן חֲמֵרֵי יִשְׂרָאֵל, וְחֲמֵרֵי כּוֹהֲנִים: נוֹשְׂאִין נָשִׁים הָרְאוּיוֹת לִכְהֻנָּה, וְאֵינָן מְטַמְּאִים לַמֵּתִים, וְלֹא אוֹכְלִין בְּתְרוּמָה; וְאִם נִשְׁאָו גְּרוּשָׁה, מוֹצִיאִין וְאֵינָן לוֹקִין.

כ. שְׁנֵי כּוֹהֲנִים שֶׁנִּתְעָרְבוּ וְלִדּוֹתֵיהֶם, אוֹ אִשָּׁת כּוֹהֵן שֶׁלֹּא שָׁהַת אַחֵר בְּעֵלָהּ שְׁלוֹשָׁה חֳדָשִׁים, וְנִשְׁאָת לְכוֹהֵן אַחֵר, וְאֵין יָדוּעַ אִם בֶּן תִּשְׁעָה לְרֵאשׁוֹן אוֹ בֶּן שִׁבְעָה לְאַחֲרוֹן נוֹתְנִין עַל הַבּוֹלֵד

חֲמֵרֵי שְׁנֵיהֶם: הוּא אוֹנֵן עֲלֵיהֶם, וְהֵן אֵינָן אוֹנֵנִין עָלָיו, הוּא
אֵין מְטַמֵּא לָהֶם, וְהֵם אֵינָן מְטַמְּאִין לוֹ; וְעוֹלָה בְּמִשְׁמְרוֹ שְׁלֹזָה
וְשְׁלֹזָה, וְאֵינּוּ חוֹלֵק וְאֵם הָיוּ שְׁנֵיהֶם בְּמִשְׁמֵר אֶחָד וּבֵית אָב
אֶחָד, נוֹטֵל חֵלֶק אֶחָד.

כא. בַּמָּה דְּבָרִים אָמוּרִים, בְּזִמָּן שֶׁהֵן בָּאִין מִכּוֹחַ נִשְׁוֹאִין. אָבֵל
בְּזָנוּת, גָּזְרוּ חֲכָמִים שֶׁמִּשְׁתַּקֵּין אוֹתוֹ מִדִּין כְּהֵנָּה כָּלֵל הוֹאִיל
וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ אָבִיו הַיֵּדָאִי וְנֶאֱמַר "וְהִיתָה לוֹ וּלְזָרְעוֹ אַחֲרָיו"
(במדבר כה, יג), עַד שֶׁיִּהְיֶה זָרְעוֹ מִיַּחַס אַחֲרָיו.

כב. פִּיצָד: עֲשֶׂרָה כּוֹהֲנִים שֶׁפָּרַשׁ אֶחָד מֵהֶם וּבָעַל, שֶׁהָרִי הוֹלֵד
כּוֹהֵן יֵדָאִי, וְאֵף עַל פִּי כֵן, הוֹאִיל וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ אָבִיו שִׁתְיָחַס לוֹ
מִשְׁתַּקֵּין אוֹתוֹ מִדִּין כְּהֵנָּה; וְאֵינּוּ עוֹבֵד, וְלֹא אוֹכֵל תְּרוּמָה, וְלֹא
חוֹלֵק. וְאֵם נְטִמָּא לַמֵּתִים, אוֹ נִשָּׂא גְרוּשָׁה לוֹקָה, שְׂאִין כָּאֵן
סִפְקָהּ הֵתֵר.